

Tolik promarněného času

Když jsme se poprvé milovali, byli jsme oba přio opilí. Poznali jsme se pár hodin předtím, a když jsem se pak probudil, byla už pryč. Tajemná to žena. Myslel jsem, že už ji nevidím, ale příští sobotu jsme na sebe narazili v tom samém baru. Teď už chápu, že jsem se tam vrátil kvůli ní.

Když jsme poprvé mluvili o „naší situaci“, jak to nazvala mdlým eufemismem, tvrdě jsme si snažili dokázat, že nikoho nepotřebujeme a že zkrachovalá manželství a s tím spojená zodpovědnost před našimi dospívajícími dětmi nám brání cokoli společně podnikat. Fajn, nebudeme od sebe navzájem nic čekat, shodli jsme se.

Když jsem jí poprvé řekl: „Moc se mi líbíš,“ právě jsme dojídali večeři na zahradce jedné restaurace. Srpnové vedro zmírňoval lehký vánek a nad námi rudě zářil kulatý měsíc. Vypadalo to na příjemnou a laskavou noc, ale sotva jsem to řekl, došlo mi, že jsem udělal chybu. Že jsem ta slova řekl příliš intenzivně. Po této večeři na dva týdny zmizela. Hrála si na nedostupnou. Prý kvůli práci. Tehdy už jsme se stýkali přibližně rok.

Když mi poprvé řekla: „Mít dva byty je otrava, možná bychom mohli tu naši situaci přehodnotit,“ musím uznat, že jsem zpanikařil. Zrušil jsem cestu, kterou jsme plánovali na oslavu třetího výročí (ačkoliv jsme si nepřiznávali, že něco oslavujeme), a odjel jsem sám do Londýna. A co hůř, prožil jsem pár nestoudných a rozbouřených měsíců. Doteď úplně nechápu, co se to se mnou dělo.

Když jsem si poprvé našel šedinu v rozkroku, napadlo mě: „Chci zestárnout s ní.“ Ale jí jsem to samozřejmě neřekl.

Když jsem měl poprvé po návratu domů pocit, že byt je tísnivě vyhaslý a tichý, protože se můj syn právě odstěhoval, v ten skličující moment jsem si řekl, že jsem idiot, že jsem se jí víc neodevzdal, že jsem s ní nežil. Hned mě to ale přešlo.

Když si poprvé stěžovala na bolest zad, oba jsme si mysleli, že to budou natažené svaly. Nebo přinejhorším skřípnutý nerv mezi obratli.

Když jsme z úst lékaře poprvé slyšeli slovo rakovina, pokusil jsem se ji chytit za ruku. Prudce mě odstrčila, což jsem jí neměl za zlé, pochopil jsem, že se bojí, aby ji emoce v této strašlivé chvíli ještě víc neoslabil. Navzdory odstupu, který mezi námi byl, jsem jí totiž už velmi dobře znal. Jedenáct let známosti je dlouhá doba, i když to bylo jedenáct opatrných let.

Když poprvé přišla ke mně domů, s tím, že spolu budeme žít, už se nemohla hýbat. Tenkrát ji provázela ortopedická postel.

Když jsem jí poprvé řekl: “Miluji tě,” právě jí dali velkou dávku morfinu. Myslím, že už mě neslyšela.

A to bylo poslední poprvé s mojí malou, mojí milovanou, mojí drahou Catalinou, která mi bude navždy chybět.